

הכל שוחטין פרק ראשון חולין

קנו א מיי פ"ד מהל'
מעשה הקרבנות הל'
א:
קנו ב מיי ע"פ פ"ה
הלכה ז ופ"ה מהל'
בית מקדש הלכה יח:
קנה ג ד מיי פ"ו מהל'
מעשה קרבנות
הלכה כ:

שיטת מקובצת

א) ולקמן יליף לה
ב) חטאת בהמה גופה מנל:
ג) וליף להא מלתא
ד) וליף מה חטאת העוף:
ה) דובר הלמד בהיקש
ו) אינו חוזר ומלמד בהיקש:
ז) וכי מאחר שהוא
מקטיר מה הוא מוצג:
ח) כדאמר לעיל דומק
ט) ודבר רמנא: י) ועוד
יא) שאין שחיטה נזכרת בו.
יב) ג"כ נ"א נאסרת בו:
יג) ואינו מבדיל בסימן אחד
יד) שחחובר. י"ב ג"א ואינו
מבדיל כלומר שמולקו
ט"ז בסימן אחד ומניחו מחובר
ט"ח בסימן אחד דכיון וכו':
ט"ט אבל הכא ששניהם
צריכים מליקה אינו אלא
גילוי: ט"ז פ"ה בקנות
הדך סברא: י) דגמר בפסח
דורות: יא) ואבי מפרש
התם רוב בשר מעבכ איכא
ביניהו: יב) ואפי' חתך רוב
בשר עם סימן הראשון:

מנדבה לענין סמיכה וי"ל דסמיכה מילתא אחרייתא היא אבל הכא
יזשניהו כריכין מליקה ואינו אלא גילוי מילתא בעלמא דמגלה לנו
הכשר מליקת העוף והבדלה היא כמו גמר מליקה ובהקישא דזאת
התורה לא ילפינן לענין סמיכה דלא ילפינן בהקישא אלא לענין דבר
שיכול לנהוג בכל הנוכרים בפסוק
וסמיכה ליכא בצכור ומעשר כדתנן
וצ' ז' מדות (מנחות דף ע"ב): קרבנו
ולא בצכור קרבנו ולא המעשר
[וצ"ח] מלהקריב את קרבניהם
דרשין זה צכור ומעשר ופסח:
מה חטאת העוף ממו"ל עורף. פי'
צקונטרס יזדהא סברא דמן החולין
נפקא ליה לרבי ישמעאל בעולת חובה
בהקישא דזאת התורה דליתקש כולהו
להדי וילפי' כולהו מחטאת והכי
גמרינן צשיליה התודה (מנחות ע"ב).
ומשמע ליה זין עולת העוף זין עולת
בהמה ות"ק לא משמע ליה מההוא
היקישא אלא קרבנות בהמה דומיא
דאשם ושלמים וקשה דבסמוך פריך
מזיוס אומ' נפקא אלמא עולת העוף

אלא מן החולין וביובם ובידו הימנית אף
עולת העוף אינה באה אלא מן החולין וביובם
ובידו הימנית אי מה להלן ברוב שנים אף
כאן ברוב שנים ת"ל ומוקד והקטיר (ב"מ)
הקטרה הראש בעצמו והגוף בעצמו אף
מליקה הראש בעצמו והגוף בעצמו רבי
ישמעאל אומר (ב"מ) כמשפט כמשפט חטאת
העוף מה חטאת העוף ממו"ל עורף אף
עולת העוף ממו"ל עורף אי מה להלן מולק
ואינו מבדיל בסימן אחד אף כאן מולק
ואינו מבדיל בסימן אחד תלמוד לומר
והקריבו רבי אלעזר ברבי שמעון אומר
כמשפט כמשפט חטאת העוף מה להלן
אורחו

נמי בכלל ונראה דטעמייהו דרצנן דקסברי דלא מתוקמא היקישא דזאת
התורה לחולין משום דלא שייך בכל הקרבנות דליכא קרבנות נדבה
דלא אתו מחולין כדאשכחנן נמי לר"א בצוף התודה (שם דף ע"ב):
דגמר י' פסח דורות חולין מפסח מנרים אע"ג דפסח כתיב בההיא
היקישא כדדרשין (וצ"ח דף י"א): להקריב את קרבניהם זה הצכור
מעשר ופסח וש"מ היינו טעמא דכפרישית לעיל משום דליכא קרבנות
נדבה דלא אתו מחולין ור' ישמעאל סבר דגמרינן היקישא לחולין
כיון דמ"מ כל קרבנות חובה או נדר אתו מחולין: ויא"ל מבדיל
בסימן אחד. פי' דכיון דכתיב לא יבדיל עוף והכשרו בסימן אחד
כל כמה דעביד טפי מהכשרו הבדלה הוא וכל הסימן הוא מנזה בעוף
לכתחלה הילכך במליקה כי מליק כל הסימן לאו הבדלה הוא אבל
סימן השני אפי' מנזה לכתחלה ליכא וקשה לפירושו דלקמן בר"ש פ"ב
(דף ע"ב). אמרינן דהא דתמי השוחט דיעבד אלא אחד הצכור
ונראה לפרש כיון דיעבד לא בעי שחיטה בסימן שני שייך זו הבדלה
אבל במיעוט הנשאר בסימן ראשון לא חיישין כיון דבעי שחיטת
רוב אוחו הסימן ואי' דהכא משמע דלר' אלעזר צ"ר שמעון אינו
מולק בחטאת העוף אלא סימן אחד והשני מניח מחובר דליף מיניה
עולת העוף שאין חותך אלא רוב שנים וצ"ח פ"ה פ"ה פ"ה פ"ה פ"ה
(דף ע"ב): תניא א"ר אלעזר צ"ר שמעון שמעתי שמדליין בחטאת
העוף והאי דכתיב לא יבדיל מפרש התם היינו דאין צריך להבדיל ואין
לפרש דהיא דקאמר דכשהוא אוחו הראש בגוף מזה היינו אם ירצה
והא דקאמר אי מה להלן בסימן אחד היינו נמי אם ירצה לא יחתוך
אלא סימן אחד דהא אצרייתא דלעיל דתמי שנים או רוב שנים
מפרש צ' לרצנן או רוב צ' לר' אלעזר צ"ר שמעון ולוקמה כולה
כראש"ש ואי בעי צ' ואי בעי רוב צ' וצ"ח פ"ה פ"ה פ"ה פ"ה פ"ה
ק"ג). נמי גבי טלית שנקרע רובה שוב אינו חיבור וטוהרה ומוקי לה
בטלית טבולת יום דכיון דלא חס עליה (א) ולא טבלה ליכא למיגזר
דלמא רחם ולא קרע רובה ופריך אלא מעתה עולת העוף לראש"ש
לגזר דלמא לא אחי לנעבד רובה והשתא בשלמא אי אמרת שאש"ש
לחתוך כל הסימנים פריך שפיר דלא סגי ברוב מנזמא עד שיפסוק
רוב הנראה לעינים פן יחוש לנמא לפי שירא שלא יחתוך כל הב'
אלא אי שרי לחתוך כל הב' למה יש לגזור שם כלל דלמא חיים
ונראה לפרש דדוקא ר"ש זן אליקים הוא דאית ליה האי סברא
אליבא דראש"ש דאית ליה צ"ח פ"ה פ"ה פ"ה פ"ה פ"ה פ"ה פ"ה פ"ה
צריך להבדיל כל השנים ויכול להבדיל כל השנים אפילו קודם הזאה
והסוגיא דלעיל והדבור והרובט לא איתא כותיה אלא כרז חסדא
ורבא ואפי' דהתם (ו) ומוקמינן לא יבדיל לראש"ש קודם הזאה ואם
הבדיל פסול ליה ולא מפרש ליה קרא אין צריך להבדיל אחר הזאה
אלא מוקמי לה קודם הזאה והכי איתא התם הבדיל בחטאת העוף
ולא הבדיל בעולה פסולה וקאמר בגמרא מתני' דלא כראש"ש דתנן
א"ר אלעזר בר"ש שמעתי שמדליין בחטאת העוף מאי בינייהו אמר
רב חסדא מיזוי חטאת העוף מעבכ איכא בינייהו דלמא חטאת העוף
מולק מזה (ב) ומנזה ובעולה מולק ומנזה ואינו מזה כדתנן התם
השתא קא סברי רבנן מיזוי חטאת העוף מעבכ וכשהיה עדיין לא
נגמרה כל מנזמו הלכך כשהבדיל סימן שני לאחר הזאה לא חשיב
מחתך בשר בעלמא ופסול שעשה מעשה עולה בחטאת שיש כאן
הבדלה ומיזוי כמו גבי עולה ור"א צ"ר שמעון סבר מיזוי חטאת
העוף לא מעבכ וכבר נגמר כל מנזמו וכשבדיל אחר הזאה אינו
אלא מחתך בשר בעלמא ורבא וצ"ח פ"ה פ"ה פ"ה פ"ה פ"ה פ"ה פ"ה פ"ה
בעולת העוף מעבכ איכא בינייהו דלרצנן לא מעבכ ולרבי אלעזר שני
שלא ישאה ואפי' מפרש התם רוב בשר יאעס סימן העוף מעבכ איכא בינייהו דלרצנן לא מעבכ ולכך זימנין לא חתין רוב בשר עם סימן
הראשון קודם הזאה וכשמבדיל אחר הזאה יש כאן מעשה עולה בחטאת ואפי' חתך רוב בשר (א) י"ח סימן הראשון גורמין אמן היכא דלא
חתך ופסול ור"א צ"ר שמעון סבר דרוב בשר מעבכ ולכך לא פסול דאין כאן מעשה עולה דכיון דחתך רוב בשר עם סימן הראשון
כשבדיל אחר הזאה מתה עומד ומבדיל וכי האי גוונא בעולה לאו הבדלה היא ואפי' לטעמיה דס"ל דמתה אינו עומד ומבדיל דהא פריך
לעיל ותקשי לך עולת העוף דבעי צ' סימנין וכי מתה עומד ומולק וליה ליה טעמא כדי לקיים מצות הבדלה והדר קאמר אמרוה קמיה ר'
ירמיה פי' הך טעמי דרב חסדא ורבא ואפי' אמר להו לא שמיע להו הא דאמר ר"ש זן אליקים כו' מאי לא יבדיל אין צריך להבדיל
ואפילו

א) [וצ"ח] פ"ה פ"ה
ב) כמשפט חטאת העוף
ג) כ"ל א) [ויקרא פ"ה ז']
ד) [ויקרא ז'] א) [שם ה']

תורה אור השלם

1. והקריבו הבתן אל
המזבח ומלך את ראשו
והקטיר המזבח והמזבח
דמו על קיר המזבח:
ויקרא א טו
2. ואת השני יעשה עלה
במשפט וכפר עליו הבתן
מחטאתו אשר חטא
ונסלח לו: ויקרא ה י

הגהות הב"ח

א) תוס' ד"ה ואינו וכו'
לדא חס עליה ואטבלה
ליכא למיגזר: (ב) בא"ד
ואפי' דהתם דמוקמי לא
יבדיל וכו' ליה לקרא וכו'
איכא בינייהו פי' דלמא:
א) בא"ד ואפי' חתך רוב
בשר עם סימן:

הכל שוחטין פרק ראשון חולין

כב.

עין משפט נר מצוה

קנשא א מיי פ"ה מהל'
עבודת יוה"כ
הלוי:
קם ב ג מיי פ"ג מהל'
אסורי מונח הלכה
ב:

(א) [זבחים סה.] ג. זבחים
מת. מנחות פג. א. יומא
ג. ה. [י"ב ה. ו. וי"ג].
(ב) [יומא ג.] זבחים כז.
מת. מנחות י. ע"ש ד"ף פג.
(ג) [ויקרא ה.] ז. ויקרא
א. [ח. ויקרא ו.].
(ד) [ויקרא ט.] ש"ך לעיל
דף כז. [ט. ויש"ן מו].
(ה) [ויקרא טז.] ד"ה י"א.
(ו) [ויקרא טז.] ד"ה י"א.
(ז) [ויקרא טז.] ד"ה י"א.
(ח) [ויקרא טז.] ד"ה י"א.
(ט) [ויקרא טז.] ד"ה י"א.

תורה אור הש"ס

1. והקריב אהרן את פר
החטאת אשר לו ויכפר
בעדו ובעד ביתו:
ויקרא טו ו
2. אשר צה"ח את משה
באר סיני ויוצא צוהו את
בני ישראל להקריב את
קרבתיהם ל' במדבר
סיני:
ויקרא יז לח

הגהות הב"ח

(א) ת"ח"ה (בדף הקודם)
ואינו וכו' וי"ל דמשמע
לחו דמנתי: (ג) בא"ד
דמהקריבו הוה נפקא:
(א) בא"ד דלמלא רב
הוה סבר כרשב"א דמוקי
פלוגיהיהו קודם הוה
אבל לפי ר"מ כ"ל ותיבת
ופלגי קודם הוה נמחק:
(ד) בא"ד ואיכא רבנן
רדאי דפלגי: (ה) ת"ח
ד"ה ואר"ן וכו' משני
דתרווייהו כדי נסבא
ואי בעית אימא כי
הכל ונחלה:

מוסף רש"י

כדי נסבא. עלה לנורן
(סוטה יט) מדי ללא
אנטימן למנטיה ומטיה
כתי (קדושין ה.) מדרבה
בר בר חנה נפקא.
וקס"ו או אכזבו או כהוה
ואין לך בכל אלו שלא נאמר
הן כהקדשן (מנחות פג.).

רבינו גרשום

ות"ק וכו' מאחר דנפקא
לן מומלק והקטיר. כלומר
מאחר דנפקא לן הברלה
בעולת העוף מומלק
והקטיר מה הקטרה הראש
בעצמו והגוף בעצמו
אף מליקה וכו' כלומר
והקריבו למה לי השתא
דכתיב והקריבו שיעו
מובדל מחטאת העוף
דרוש ביה נמי הא מה
הקטרה הראש בעצמו
הגוף בעצמו אף מליקה
כו': ידו הימנית מדרבה
בר בר חנה נפקא. כלומר
ובחטאת בהמה כתיב בה
הנוה: ואידך כהונה בעיא
אצבע. כלומר אע"כ דכתיב
כהונה לא נימא די ימנית
עד דכתב אצבע אבל
אי כתב אצבע אע"כ
דלא כתב כהונה משמע
יד ימנית והכא בחטאת
בהמה כהונה איכא אצבע
ליכא: דלא לישתמיט
קרא וליכתוב מן [בני]
התורים או מן (בני) היונה
וכי' מה פמיים בתורה
[כתיב] מן התורין או מן
בני היונה לא לישתמיט
קרא פסם א' וליכתוב
מן בני התורים או מן
היונה. אלא מוכתב מן
התורים או מן בני היונה

אוחז בראש ובגוף ומוזה. לאחר מליקה הויה האזה כדכתיב בחטאת
העוף צבי שמיעת קול (ויקרא ה) והוה מדם החטאת וגו': **מאי קאמר.**
דהא אוחז בראש ובגוף משמע שזריך לאוחז שניהן כפ' ידו
ולא סגי ליה לאוחז בראש או בגוף ומנא ליה הא בחטאת: **כשהוא**
אחוז בראש בגוף. שמוצרי הראש
בגוף בשעת האזה דהא כתיב [שם] ולא
יבדיל: **אף כאן כו'.** דע"כ היקישא
להכי אתא דהא מול עורף מג"ש
נפקא ליה לקמן וכמשפט חטאת
בזמה לא אמרינן דהא מעוף סליק:
והקריבו. דבעי הדלה במקל:
והקריבו למה לי. לחלק ללא נימא
כמשפט חטאת העוף צבימן אחד
דהא אתקם מליקה להקטרה: **ה"ה**
כמשפט חטאת העוף. דסליק מיניה:
ואי משום ומלך והקטיר. הוה הוה
מפקינן ליה לדרשא אחרינא דמיניה
נפקא לן לא מליקת עולת העוף
דלמעלה מחוט הסיקרא היא בראש
המוצח דאילו מליקת חטאת העוף
למטה כדילפינן לה צבחים (דף סד):
על קרי המוצח(1) זה קרי התמון כו'
בפרק קדשי קדשים וישנן דמביע לן
למילתא אחרינא לא אליס למעקר
היקישא דכמשפט מהוה דסליק מיניה
דאיכא למדרש היקישא דמליקה
והקטרה לענין ראש המוצח והיקישא
דכמשפט לענין אחיזת ראש וגוף:
השפא דכתיב והקריבו. על כרחך
עקריה מיניה דחילוק לגמרי משמע
ליה לתנא קמא דלא תיגמר מיניה
כלל ואוקמיה אחטאת בזמה ומהשתא
דרשם מומלק והקטיר(2) לגמרי איתקם
הקטרה למליקה צין לענין ראש ולא
מוצח צין לענין הראש בעצמו והגוף
בעצמו: **משלו ולא משל ציבור.**
מתרומת הלשכה: **משלו ולא משל**
מעשר. דתרי אשר לו כתובים
בפרשה ואפילו לרבי יהודה דלמרי(3)

ואפילו קודם האזה פליגי וא"ת לרז חסדא ולרזא ואזני אמאי מוקמי
מתניתינן דלא כר"א צ"ר שמעון הא לכאורה מתניתינן קודם האזה
איירי דומיא דרישא דקמתי חטאת העוף כיצד הוא עושה מולק ראשו
ממול ערפו ואינו מצדיל ומוזה כו' וי"ל דמשמע (א) ליה דמתניתינן
פוסל בכל ענין אפילו לאחר האזה
משום דקא"ר אלעזר צ"ר שמעון
שמעתי שמדליין ומשמע דקאי
אמתניתינן וצא לחלוק עליה ור"ת פירש
דהא דקאמר רבי שמעון צן אליקים
מאי לא יבדיל דקרא אינו זריך להבדיל
היינו בשעת מלוי דלדס הוא זריך
וכשמדיל כל שכן ושמעיה דס
ובשעת האזה דוקא קאמר קרא לא
יבדיל כלל אבל בשעת מלוי קאמר
קרא לא יבדיל און זריך להבדיל
ושצקינן לקרא דאיהו דחיק ומוקי
אנפשיה ותרומיהו משמעתי מיניה
דמדלפקיה בלשון לאו קדריש דבשעת
האזה לא יבדיל ולאסור אף בשעת
מלוי יאלא אתא קרא דמוהקריבו (ב)
נפקא דחילק הכתוב צין חטאת העוף
לעולת העוף ולכן י"ל דאתא קרא
למימר נמי דבשעת מלוי אס ירצה
לא יבדיל והא דקאמר לא שמיע לכו
דר"ש צן אליקים דמשמע שצא לחלוק
על רז חסדא ורזא ואזני היינו
משום דר"ש צן אליקים אין לחוש
כשמדיל אחר האזה שעושה מעשה
עולה בחטאת דמנזות חטאת נמי כך
היא דקרא אין זריך להבדיל קאמר
וא"ת ולרז הוה דלמך משמיה דרז
במעילה בפרק חטאת העוף (דף טז):
דמלוי חטאת העוף לא מעכב אמאי
פסלי רבנן כשמדיל אחר האזה והא
אין כאן מעשה עולה דמחך דשר
בעלמא הוא כדפרישית לעיל ולמאי
דפירשמי ינחא דלמא רז הוה סבר
(ג) כרשב"א דפי' קודם האזה
ופליגי קודם האזה אבל לפירוש ר"ת
ומה

אוחז בראש ובגוף ומוזה אף כאן אוחז בראש
ובגוף ומוזה מאי קאמר הכי קאמר מה להלן
כשהוא אחוז הראש בגוף מזה אף כאן
כשהוא אחוז הראש בגוף מזה אי מה להלן
בסימן אחד אף כאן בסימן אחד ת"ל והקריבו
ות"ק וכו' מאחר דנפקא לן מומלק והקטיר
והקריבו למה לי אי לאו והקריבו הוה אמינא
מאי כמשפט כמשפט חטאת העוף ואי משום
ומלק והקטיר הוה אמינא (א) מה הקטרה
בראשו של מוצח אף מליקה בראשו של
מוצח השתא דכתב רחמנא והקריבו דרוש
ביה נמי הא (ב) חטאת בהמה דאינה באה אלא
מן החולין מגול אמר רב חסדא דאמר קרא
והקריב אהרן את פר החטאת אשר לו
(א) משלו ולא משל צבור ולא משל מעשר ביום
במיום צוותו נפקא (ג) כדי נסבה ידו הימנית
מדרבה בר בר חנה נפקא (ד) דאמר רבה בר
בר חנה אר"ש בן לקיש כל מקום שנאמר
אצבע או כהונה אינה אלא ימין ואידך כהונה
בעיא אצבע אצבע לא בעיא כהונה ותנא קמא
ורבי אלעזר ב"ר שמעון ממול העורף מנא להו
גמרי מליקה ממליקה: **בתנאי** כבשר בתורין
פסול בבני יונה כשר בבני יונה פסול בתורין
תחלת הציהוב בזה ובוה פסול: **גמ'** ת"ר
תורין גדולים כשרים קטנים פסולים
בני יונה כשרים גדולים פסולים
נמצא כשר בתורין פסול בבני יונה
כשר בבני יונה פסול בתורין תנו רבנן
תורים גדולים ולא קטנים שיכול והלא דין הוא
ומה

קשה דאפילו לרשב"א לא פליגי אלא לאחר האזה וליכא למימר דלרבנן
דמתניתינן דזבחים (דף סד): מלוי חטאת מעכב דרז הוה
סבר כר"א צרי שמעון דהא מהדר הש"ס במעילה לאוקמי כל סתמא
דמתניתינן כותיה וי"ל דיעמיד מתניתינן דקמתי הבדיל פסול קודם
האזה ואפי' כר"א צרי שמעון וסוגיא דזבחים דקאמר מתניתינן
דלא כרשב"א אפי' כרז אלא בר אהבה דקאמר במעילה דסמ מלוי
חטאת העוף מעכב ואיכא רבנן (א) דפליגי עליה דרשב"א אפילו
לרז הוה דמדקאמר שמעתי שמדליין משמע דפליגי רבנן עליה
וסברי דמלוי מעכב אבל סתם מתניתינן דזבחים אפי' שפיר כותיה
כדפרישנו: **ת"ל** והקריבו. מה שפירש בקונטרס דאיכא ליה
למימר דרבי ישמעאל אקרא דומלק והקטיר סמיך אין נראה דמומלק
והקטיר ליכא לאוכוחי מיניה דלא נימא איכא דהא איצטריך לראשו
של מוצח אלא מסבא בעלמא אית ליה לרבי ישמעאל דלמול עורף
אקשינהו דעד דלח"ק ורבי אלעזר לא בעו קרא למול עורף אלא ילפינן
במה מלוי מליקה ממליקה: **ואידך** כהונה בעי אצבע. בסוף
התודה (מנחות פג.) משני ידו הימנית כדי נסבה וצוקף דס חטאת
(זבחים דף טז.) משני תרווייהו (ב) כי הכא (א) ונראה דלמ"ד דבר הלמד
גב"ש אינו חוזר ומלמד בהיקש צ"ל כדי נסבה דאצבע (ג) חטאת גופיה
ילף בגורה שוה ממלודע דהיינו ימין (ד) בפ"ק דזבחים (דף יג) ובפ"ק
דמנחות (דף יג) ואס כן היכי מלי למילך עולת העוף מחטאת
מהיקישא דכמשפט: **נמצא** כשר בתורין כו'. אצרייתא דהכא
לא שייך למידק האי נמצא למעוטי מאי כדדייק לעיל(4) אמתניתינן
דנמצא כשר בשחיטה פסול במליקה דהך צרייתא אמתניתינן קיימא
לפרושי דתורין גדולים כשרים כו' והדר מסיים נמצא כמו שאמרנו
משנתנו (א) אבל לעיל לא זריך למתני כלל נמצא דכבר דאשמועינן
רישא דשחיטה מן האזאר ומליקה מן העורף ואס שיה צוה וצוה פסול:
שיבול והלא דין הוא. צבוס דוכתא ל"ג תרווייהו דשיכול
משמע דאי לאו האי קרא לא הוה אמינא הכי אבל
ומה בני יונה כו'. פירוש אי לאו קרא דתורים הייתי מכשיר אפילו
קטנים מקל וחומר ואס תאמר ואי לא כתיב קרא דתורים לא הוה יעשינן תורין כלל דכשרים לקרבן ויש לומר דהכי פירוש שיכול
אי לאו דאקיש רחמנא תורים לבני יונה דמינה ילפינן בסמוך דתורין קטנים לא אלא היה כתוב תורים רחוק מצני יונה דהשתא היה
משמע תורים צין גדולים צין קטנים ואפילו בלא קל וחומר הוה יעשינן אלא דניחא ליה למנקט למילך בקל וחומר אי נמי דהוה
מלי למכתב בני יונה ותורים דהשתא לא הוה מקיש תורים לבני יונה דאיכא למימר דקאי נמי בני תורים ומכל מקום גדולים כשרים מדלא
כתוב בהדיא בני יונה וצני תורים והוה אמינא מקל וחומר דכולם כשרים ת"ל תורים דמשמע גדולים דוקא כדמפרש לקמן דומיא דבני יונה:
ומה

ומה

שיטה מקובצת

א) דמיניה נפקא
לן למליקת עולת
העוף דמצינו למעלה:
ב) ומהשתא דריש ביה נמי
מומלק והקטיר דלגמרי
אקיש מליקה להקטרה
בין לענין: א) פסולין
בוה ובוה כדמפריש
בגמ': ב) וכשבדיל כ"ש
שמתמזה כל הודם ובשעת
הואה דוקא קאמר קרא
דלא יבדיל כלל אבל
אשעת מצו בעי למימר
קרא: א) לא אתא קרא
דמוהקריבו נפקא דחילק
הוה וצ"ב נ"א דמוהקריבו הוה
נפיק דחילק: ב) אבל לעיל
לא צריך למיתני כלל וכו'
עד סוף הדבור. נ"ב שלא
נמצא בס"י:

